

Arrest

nr. 103 265 van 22 mei 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Nepalese nationaliteit te zijn, op 14 januari 2013 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 december 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 3 april 2013.

Gelet op de beschikking van 15 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 mei 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat C. GYSEMBERG loco advocaat S. VAN ROSSEM en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissingen blijkt dat verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd, omdat hun asielrelaas ongeloofwaardig en van louter lokale, interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard is en zij niet aannemelijk maken dat zij niet over de bescherming van hun nationale overheid kunnen beschikken.

Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoekers redelijkerwijs kan worden verwacht dat zij in dat deel van het land blijven. De Raad stelt vast dat de beweerde problemen van verzoekers van louter lokale aard zijn. Er is voor hen derhalve een intern hervestigingsalternatief in een ander deel van hun land van herkomst voor handen. Verzoekers brengen geen objectieve argumenten aan die aantonen dat een hervestiging in een ander deel van hun land niet redelijk mogelijk is. De bijgevoegde documenten vermogen geen afbreuk te doen aan bovenstaande vaststelling gezien ze niet ingaan op de mogelijkheid voor interne hervestiging.

Waar verzoekers stellen dat zij zich reeds eerder elders in Nepal gevestigd hebben, met name in Dhak Dai VDC, en daar vervolgens problemen ondervonden met leden van de TJMM, merkt de Raad op dat verzoekers hiermee niet aannemelijk maken dat deze problemen meer zijn dan van louter lokale aard, alsook dat zij geen beroep zouden kunnen doen op de bescherming van de nationale autoriteiten. Na de incidenten van 15/04/2068 (Nepalese kalender) in Dhak Dai VDC vluchtten verzoekers immers het land uit zonder de autoriteiten erover in te lichten.

Waar verzoekers aanvoeren dat zij overal in Nepal moeten leven met hun sociaal statuut, met name dat hun relatie niet wordt goedgekeurd omwille van het sociale stigma daar zij tot verschillende kasten behoren, merkt de Raad op dat verzoekers niet aannemelijk maakten dat zij vreesden voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of voor ernstige schade in de zin van de definitie van de subsidiaire bescherming omwille van het sociale stigma waarmee zij geconfronteerd worden. Verzoekers baseren hun vrees voor vervolging of voor ernstige schade immers op de incidenten met de leden van de TJMM.

Daargelaten de geloofwaardigheid van het relaas, is bijgevolg niet voldaan aan een wezenlijke vereiste om de aanvraag te kunnen laten vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4. Deze vaststelling volstaat om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijaldien lijken verzoekers niet aan te tonen dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Nepal."

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd worden te reageren op de in de beschikking van 18 maart 2013 opgenomen grond, volharden verzoekende partijen in het verzoekschrift. Daar verzoekende partijen ter terechtzitting van 17 mei 2013 slechts stellen te volharden, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de beschikking van 18 maart 2013 opgenomen grond formuleren, dient erop gewezen, dat zij hierbij dan ook in het geheel niet ingaan op voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Derhalve dient te worden aangenomen dat zij deze grond tot verwerping niet betwisten.

Bijgevolg tonen verzoekende partijen niet aan dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Nepal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS